

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 7 de setembre de 2016

28. És la misericòrdia el que salva (cf. Mt 11,2-6)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat un passatge de l'Evangelí de Mateu (11,2-6). La intenció de l'evangelista és fer-nos entrar més profundament en el misteri de Jesús per a fer-nos càrrec de la seva bondat i la seva misericòrdia. L'episodi és el següent: Joan Baptista envia els seus deixebles a Jesús —Joan era a la presó— per a fer-li una pregunta molt clara: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» (v. 3). Era just en el moment de la foscor... El Baptista esperava amb ànsia el Messies i en la seva predicació l'havia descrit amb colors vius, com un jutge que instauraria finalment el regne de Déu i purificaria el seu poble, premiant els bons i castigant els dolents. Predicava així: «Ara la destra ja és ran de la soca dels arbres, i tot arbre que no dona bon fruit és tallat i llençat al foc» (Mt 3,10). Ara que Jesús ha començat la seva missió pública amb un estil diferent, Joan pateix perquè es troba en una doble foscor: en la foscor de la presó i d'una cel·la, i en la foscor del cor. No comprèn aquest estil de Jesús i vol saber si realment ell és el Messies, o si potser se n'ha d'esperar un altre.

I la resposta de Jesús sembla a primera vista que no respongui la pregunta del Baptista. Jesús, de fet, diu: «Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!» (v. 4-6). Aquí es posa de manifest la intenció del Senyor Jesús: Ell respon que és l'instrument concret de la misericòrdia del Pare, que va a l'encontre de tothom portant el consol i la salvació, i d'aquesta manera manifesta el judici de Déu. Els cecs, els coixos, els leprosos, els sords, recuperen la seva dignitat i ja no són exclosos per la seva malaltia, els morts retornen a la vida, mentre que els pobres reben l'anunci de la Bona Notícia. I això és la síntesi del que fa Jesús, que d'aquesta manera fa visible i tangible l'obrar de Déu.

El missatge que l'Església rep amb aquesta explicació de la vida de Crist és molt clar. Déu no ha enviat el seu Fill al món per a castigar els pecadors ni per a destruir els malvats. A ells va adreçada la invitació a la conversió per tal que, veient els senyals de la bondat divina, puguin retrobar el camí de tornada. Com diu el Salm: «Si tinguessis en compte les culpes, Senyor, qui es podria sostenir? Però és molt teu donar el perdó; per això mereixes que et venerin» (130,3-4).

El Baptista posa en el centre de la seva predicació la justícia, Jesús posa al primer lloc la misericòrdia. I els dubtes del Precursor no fan sinó anticipar el desconcert que Jesús provocarà després amb els seus actes, amb les seves paraules. S'entén, aleshores, la conclusió de la resposta de Jesús. Diu: «I feliç aquell qui no em rebutjarà» (v. 6). *Rebutjar* significa 'obstacle'. Jesús per això prevé sobre un perill particular: si l'obstacle per creure són sobretot les seves accions de misericòrdia, això significa que es té una falsa imatge del Messies. Benaurats en canvi aquells qui, davant els gestos i les paraules de Jesús, glorifiquen el Pare que és al cel.

L'advertiment de Jesús és sempre actual: avui també l'home es fa imatges de Déu que li impedeixen de gaudir de la seva presència real. Alguns es fabriquen una fe del tipus

«fes-t'ho a la mida», que redueix Déu a l'espai limitat dels desitjos propis i de les conviccions pròpies. Però aquesta fe no és una conversió al Senyor que es revela, ans al contrari, li impedeix de convertir la nostra vida i la nostra consciència. Altres redueixen Déu a un fals ídol; utilitzen el seu sant nom per a justificar els interessos propis o fins i tot l'odi i la violència. Per a d'altres encara Déu és només un refugi psicològic que ens tranquil·litza en els moments difícils: es tracta d'una fe tancada en ella mateixa, impermeable a la força de l'amor misericordiós de Jesús que ens empeny envers els germans. Altres encara consideren Crist només com un bon mestre d'ensenyaments ètics, un entre molts al llarg de la història. Finalment, hi ha qui ofega la fe en una relació purament intimista amb Jesús anul·lant el seu impuls missioner capaç de transformar el món i la història. Nosaltres, cristians, creiem en el Déu de Jesucrist, i el nostre desig és créixer en l'experiència viva del seu misteri d'amor.

Demaneu també el do d'una fe gran per a convertir-nos també nosaltres en signes i instruments de misericòrdia.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada